

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

La

Abonament lunar

pentru Decembrie st. v.

— cu prețurile din capul foi —

invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

Sibiu, 30 Noembrie st. v.

Opera slabă și tendențioasă a Ovreului Marcus Brociner „Die Hochzeit von Valeni“, jucată pe scena teatrului național maghiar din Cluj, a împins cercurile conducătoare ale societății maghiare a se prezenta în lumina lor adevărată. Le vedem aplaudând și susținând pe Ovreul-autor refugiat și expulsat; le vedem furiate în pornirea lor șovinistică contra publicului românesc, care, cedând numai unui sentiment curat național, a dat expresiune neplăcerii față cu tendințele condamnabile ale piesei; le vedem, deși tari și mari, strigând după organele puterii; le vedem în sfârșit în puterea nopții pe strade, lărmiind și sdobind în mod brutal ce le vine în cale.

Dacă ne dăm bine seamă despre cele petrecute în zilele din urmă la Cluj, capitala maghiară a Ardealului, găsim, că atitudinea păturilor societății maghiare, care au ajuns astăzi deasupra în Cluj și s'au manifestat din incidentul reprezentării „Die Hochzeit von Valeni“, este una și aceeași cu a păturilor, care au ajuns astăzi la suprafață și dominează în viața politică a statului ungar preste tot.

Cei dela Cluj au dat mâna cu Marcus Brociner, cei din Budapesta s'au aliat cu Rothschild, cu Moritz Wahrmann, cu „Creditanstalt“ și cu întreaga Alianță israelită. Ovreii nu numai că îngrijesc Maghiarilor toate afacerile financiare ale statului, nu numai că le fac comerțul și industria, dar' le scriu și diarele lor, le gâdilesc dînic deșertăciunea lor prin innuri de laude trecute în presa ovrască a străinătății, le providă chiar serviciul necavaleresc al șovinismului, căci Ovreii sînt aceia, care strigă mai îndrăzneț și care ațîță naționalitatea maghiară de a rămâne în continuu con-

flict cu celelalte naționalități. E meseria Ovreului de a produce acolo, unde se află, zizanie. Marcus Brociner produce zizanie, dar' produce și Bela Grünwald zizanie și toți ceilalți nenumărați Ovrei și Ovreiași, botezați și nebotezați, care au ajuns să joace un rol oare-care în viața statului nostru.

Ovreul este un om, care lucră totdeauna cu calculi. El scie foarte bine, că într-o țeară, unde domnesce buna înțelegere între locuitori, pentru el nu este loc; aci află tot uși încuiete, ear' acolo, unde este ceartă, neînțelegere, cu un cuvânt zizanie, el se apropie totdeauna de cel mai tare, îl măgulesce, îl gugule, îl desmeardă și totodată bîrfește pe cel slab. Pentru-ce? Pentru-ca să ajungă a face Maghiarul ultimul serviciu: a-l scoate din moșie și a se așeza în castelul, din care dominau odinioară familiile nobile ale Maghiarilor.

Așa Maghiarii.

Cu totul altcum Românii.

Timărul stat al României preferă a face politică mai puțin mare, decât ca să ajungă pe mîna și în sacul alianței israelite; preferă a da comerțului o mai puțină extindere, preferă a nu ave industrie, decât să-și umple porturile și orașele cu Ovrei. Ea se îngrijesc însăși de presa și preferă a nu fi lăudată și preamărită în presa străinătății, decât ca să ajungă pe mîile acelor soiu de oameni, care, unde au pus odată piciorul, sug și distrug, asemenea parasitilor pe corpul bolnav al organismelor. Românul este antisemit dela fire și mica Românie, în ciuda tractatului dela Berlin, se scie apăra chiar și în contra împămîntenirii acestui element periculos și distrugător. Numai astfel se poate explica, cum un Marcus Brociner a fost dat preste graniță și cum se revoaltă întreaga presă română și strigă toată țeara, fiindcă un cerc electoral a avut îndrăzneala de a alege de deputat în cameră pe un om, despre care se susține că e creștin, dar' poartă numele de Friedmann. Și acest biet Friedmann nici până astăzi n'a putut fi verificat!

Eată dar' pentru-ce la Cluj Românii au fluierat și șovinistii au aplaudat o piesă, pe care cesti din urmă, ei înșiși, vin a o declara în urmă de slabă.

Puterea elementului ovrască în Ungaria nu putea ca să nu aibă o înrîurire asupra caracterului Maghiarului. Societatea de astăzi, ce trece de maghiară, nu mai este o societate ce poartă timbrul poporului maghiar. Ea a primit dela Ovrei mai multe însușiri de caracter și nimeni nu va recunoască în pășirea cercurilor dominante ale societății maghiare de astăzi caracterul Maghiarului neaoș.

Frica d. e. nîcî-cînd n'a fost o însușire a caracterului maghiar, dar' Ovreii în toată lumea trec de fricoși. Ei strigă „ghevalt!“ „ghevalt!“; și după-ce cred pericolul delăturat, se arată curagioși și impută adversarului poltronerie. Așa e Ovreul din firea lui.

Astăzi vedem o societate, căreia îi place să treacă de maghiară, strigând de câte-ori i-se pare ceva primejdios „procuror!“ „poliție!“ La adăpostul puterii apoi ea comite brutalități față cu cei lipsiți de drepturi, și — întocmai ca Ovreul, — după-ce a trecut primejdia închipuită, este plină de dispreț pentru călăușirea aceluia, în contra căruia strigase mai înainte: „ghevalt!“

„Kolosvár“, precum și ceilalți soți ai sei, după-ce au strigat după poliție vre-o câteva zile înainte de reprezentarea piesei ovrăscii, vin acum să arete, că publicul român, care a manifestat în teatru, este compus din fricoși. Și într'un resufflet ne citează pe domnul Slavici și pe Parintele Macaveiu, care și ei când au fost trași la răspundere s'au prezentat foarte blânzi, — adică lipsiți de curaj.

Atitudinea Parintelui Macaveiu înaintea barei judecătorești a fost atât de resolută și bărbătească, încât chiar „Kolosvár“ a calificat-o, atunci când striga „ghevalt!“ „ghevalt!“ de agresivă. Astăzi, după-ce s'au închis ușile temniței, în care a fost aruncat acest Parinte Macaveiu, pentru-ce se nu strige „Kolosvár“ după el „poltronule!“ căci așa fac Ovreii.

Încât pentru dl Slavici, toată lumea scie, că el n'a fost omul să dea barda în lună. Dl Slavici, chemat de noi aici, a fost unul dintre tot mai puținii Români, care țineau în toată sinceritatea, că o înțelegere cu Maghiarii este cu puțință. El ne ținea pe noi cestialți de preocupați față cu Maghiarii, întocmai precum ne ține, că

sîntem preocupați față cu metropolitul Miron Roman. Cât a petrecut printre noi Slavici, a lucrat din toate puterile pentru o apropiere a elementului român de elementul maghiar. Când s'a convins, că aceste nîsușine sincere ale sale sînt întimpinate din partea cercurilor politice conducătoare maghiare cu persecuțiuni, cu procese, cu temniță, cu procuror și cu poliție, s'a dus la Vaț, a ședut acolo un an de zile închis nu ca agitator, ce nu putea fi dl Slavici chiar din firea lui, ci ca un om, care era convins, că Maghiarii nu mai erau poporul, pe care îl cunoscuse el, ci au devenit prin înfrîurirea ovrască un alt popor, cu care o înțelegere era preste puțință. Slavici, om totdeauna chibzuit, după-ce a vădut misiunea sa literară, pentru care a fost chemat și pentru care a fost venit aici în țeară, împlinită, întreprinderea „Tribunei“ asigurată și realizarea ideilor sale politice imposibilă, a plecat din mijlocul nostru pentru a-și continua lucrarea sa pacinică pe alte terene.

După convingerea noastră, Maghiarii nu se pot apropia de Români precăt timp elementul ovrască stă la mijloc și precăt timp acesta împregnează societatea maghiară și o silește a-și însuși tot mai multe din trăsăturile de caracter ignobile ale sale.

Noul program al partidului starcevician. Din vorbirea deputatului Dr. Frank, ținută alaltăieri în dieta croată, găsim astăzi în foile budapestane extrase mai lungi. Conținutul acestei vorbiri nu stă tocmă în deplină congruență cu cuprinsul telegramelor noastre de ieri cu privire la schimbarea atitudinii partidului starcevician.

Eată ce i-se depeșează din Agram lui „Pester Lloyd“ (nrl din 11 Decembrie a. c.):

„Dr. Frank, cel mai nou aderent al lui „Starcevic“, țiece că este imputernicit din partea lui Starcevic a da declarațiunea, că programul partidului constituțional conține lealitatea față cu dinastia și față cu patria. Programul acestui partid proclamă „radicalismul, însă un radicalism, care nu are revoluțiunea de scop. Starcevic nu este un inamic al dinastiei, nici al Ungariei; drepturile dobândite el nu voește a le atinge. Programul partidului său cere raporturi frățești pe baza deplinei egale îndreptățiri, a autonomiei și independenței Croa-

ției. Croația integră consistă din Croația de „astăzi, din Slavonia, Dalmatia, Istria, din „părțile croatiche ale Sîriei, Carintiei și Carniolei, precum și din Bosnia și Erțegovina. „Civilizațiunea și misiunea culturală a secolului „present pretinde realizarea acestui program. „Aristocrația țerii este chemată a executa această „misiune culturală și a împreuna diferitele „părți ale Croației. Legea naturii lucră cenzurată. Părțile risipite nîsușesc spre o împreunare. Nici un fel de hotare politice nu „vor împedeca această împreunare. Dacă „tregitatea Croației va fi restabilită, atunci „perturbările vor înceta; elementele neliniștite de astăzi, care însă sînt cei mai cre- „dincioși aderenți ai dinastiei, vor binecuvînta „pe frații lor, care i-au ajutat la ajungerea „acestui țel. Austria poate prospera nu „mai ca stat federativ, trebeu deci se „urmeze integritatea Croației“.

La transacțiunea polonă-ruteană.

Metropolitul Sembratovici din Lemberg a primit alaltăieri o deputațiune a partidului rutean vechi. Deputațiunea era compusă din prelatul Matkowski din Przemysl, unii canonici ai diecesei din Lemberg și Stanislau, mai departe din deputații dietali Herasymowici și avocatul Dr. Litvinski. Într'o audiență de aproape trei cîasuri deputațiunea s'a pronunțat asupra celor petrecute în timpul din urmă în tabăra ruteană. Conducătorul deputațiunii, canonicul Matkowski, accentuase, că pentru Rutenii vechi n'ar fi fost astăzi nici un incident de a-și precisa de nou programul lor, fiindcă dela 1848 ei țin neschimbat la principiile cunoscute. Metropolitul sigur nu va hesita a aproba conform adevărului la locurile competente, că Rutenii vechi nu sînt nici-decăt șismatici și nu gravează în nici un chip spre Rusia. Ar fi de prisos a primi în program principii religioase și etnografice, precum fac Rutenii tineri. La Maghiarii și la Chei confesiunea religioasă și cestiunile bisericesti sînt tractate deasemenea cu totul deosebit. Capitațiune necondiționată față cu Polonii nu poate fi nici-decăt privită ca transacțiune și împăcare. La răspunsul metropolitului, că de astăzi Rutenii ar fi asigurați pentru alegerile viitoare de opt sau de zece mandate, a replicat canonicul Matkowski, că Rutenii renunță bucuria la beneficiul unei reprezentanțe, a cărei alegere ar fi a se mulțumi patronanței guvernului și a comitetului central electoral polon, și preferă a ave pe un singur, dar' credincios și independent reprezentant în Reichsrath. Din vorbele metropolitului a re-

FOIȚA „TRIBUNEI“

Correspondență din București.

IX.

Dela Teatru.

Am vădut pe Carmen-Sylva aplaudând foarte mult pe Agata Bărescu, pe artistă, care avușese onorul s'o asculte la Viena, citind piesa „Meșterul Manole“. Încă nu ne putem pronunța, dacă piesa aceasta va fi o lucrare laudabilă, regală ori nu; înainte de a o vedea nu putem bărîi, întemeiându-ne, părerile literare pe nîsele simple comunicate făcute de diare nemțesci. Așa a bărfit antidinasticul „Adevărul“. Noi să călcăm mai asemenea berzelor din margini de ape.

Cum îmi aduc însă aminte tocmăi de „Meșterul Manole“, când vreau să scriu despre Gyges și despre inelul lui, despre piesa cu acest nume a lui Frideric Hebbel?

Și lucrarea lui Hebbel și lucrarea reginei se întemeiază pe tradiții; lucrării regale i-se impută o lipsă de cuprins moral în caracterul piosului voevod Neogoe, ear' în lucrarea lui Hebbel găsim acest cuprins într'o măsură atât de mare, încât figura reginei Rodope ne pare cu totul tot excepțională. Este de o asemănare și s'ar pute să fie și o deosebire între piesele celor doi autori germani —

Rodope este orientala frumșetă și orientatul odor al regelui Candaules. Dar' în țeara lui Candaules se găsește și odorul, care va prăpădi nuri reginei și va sînge o viață castă. Gyges găsește inelul, care se face nevădut și condus de al seu devotament, îl oferă regelui. Regele îl răspălește introducându-l în odaia reginei sale să-i arete, ce comoară este ea. Gyges o vede —

Regina simte, că cineva a fost la ea. Un vifor se deslănțușește în pieptul ei, găsind la insulta adusă sentimentelor ei. Cine a fost? Asta-i cestiunea ce o chinușese cu aceeași neliniște, cum îl chinușese pe Hamlet nesiguranta, că cine e ucigașul tatălui seu, că trebeu să-l dovedească neîndoelnic. Gyges! Să-mi-l aduceți îndată în fața mea; Gyges, care o iubesc, vine și regina află din gura lui, că numai cu seara regelui a îndrăznit să facă ce a făcut. Atunci, țiece Rodope, tu, Gyges, vei ucide pe Candaules și eu mă voi cu cununa cu tine, trebeu, du-te!

Rodope e încarnățiunea castității femeiesci; numai el, bărbatul, și sclavii și femeile sale o pot vedea; altuia nu i-se cuvine să străbăta cu privirea prin vîlul ce-i acopere fața. Ear' dacă tot o vedea cineva, el nu a mai vădut o frumșetă, el n'a mai vădut o femeie, a cărei inimă nu se supără, că e admirată; el a vădut o Medusă, în fața căreia trebeu să încremenească, să se schimbe într'un cadavru.

Gatschall crede, că intenția poetului a fost să ne demonstre, ce imorale și ce iraționale pot deveni chiar faptele isvorite din virtuți. Și în adevăr, Gyges ucide pe regele în duel și vine, precum le era vorba, să afle pe regina la altarul H-stidei, să fie bărbatul ei, și regele țerii. Ei se cunună, dar' se și despărțiră. Regina se înalță maiestosoasă și țiece: „Acum m'am împăcat; căci nimeni nu m'a vădut, afară de cel căruia i-se cuvenia, dar' acum mă despărțesc de tine, — astfel!“ și ea se ucide cu un pumnal.

Hebbel este un autor, despre care Grillparzer a țiec odată, fiind întrebat, de ce nu întreține relații mai intime cu el, căci doar' trăesc în același oraș, în Viena: „Cu

Hebbel caut să mă întîlnesc cât se poate mai rar, pentru-că abia ne-am vedea, și el ar fi în stare să înceapă a vorbi numai decăt despre existența lui Dumnezeu“. Grillparzer iubia liniștea sufletească și în piesele lui vom găsi caractere delicioase cu suflete liniștite, blânde, caste. Hebbel era doctrinar, el făcea filosofie, și de aceea caracterele lui Grillparzer ne vor fi totdeauna mai simpatice decăt ale lui Hebbel, care experimentează, care propovedușese canoanele sale etice și care e și mai rece. Rodope este interesantă, ea ne îndeamnă să eugetăm, să discutăm asupra felului, cum poetul a resoltat conflictul piesei, dar' atîta e tot; sentimentul înviforat, simpatia caldă n'a găsit aripi să zboare la Rodope și se o urmărească. Aceste le-au cucerit artista, pe care n'o laud, pentru-că e de prisos, și al căreia joc nu-l descriu, pentru-că n'aș fi în stare. Băresca vrăjește, ear' când ești vrăjit călărești pe nulele de alun și îți perdi mințile, fără să-ți pară rău de ele. Așa joacă Agata Bărescu.

Să reviu la Hebbel. Motivul lui Gyges și inelul lui (Gyges und sein Ring) este castitatea femeii măritate ce caută să îndreptățească și păcatul făcut de alții și fără seara ei împotriva acestei virtuți; într'ală piesă el introduce ca motiv răsunarea onorului virginal; altă piesă devine tragedia credinței conjugale; a patra piesă se spriginesce pe cîntea oferită ori refușată de opiniunea publică. Hebbel este așadar un poet social și el resoltă cestiunile așa precum trebeu să le resolveze, fiind consecuent cu vederile sale despre lume. Căci el admite, că în lăntuirea fenomenelor lumesci se întrevăde un centru stăpănit etic, ideile. Fenomenele se abat însă din drumul lămurit al acestora, din trupuri dispar sufletele, în mașini se strică ceva și

atunci trupul și mașina își schimbă pasul. Poetul dramatic observă schimbarea și se pune să îndrepteze șurupurile stricate ale mașinei și să pună ear' idei ori suflete în corpuri. De aceea poetul dramatic va săvîrși fapte me-nite să reformeze; el va întrevăde formele, la care vom ajunge, și ni-le va apropia ca prin lentile, desfăcându-le dintr'o lume, pe care el o vede, el o simte, el o crează. De aceea țiecem, că Hebbel este poet și filosof. Sumeț în eugetare, capabil să o intrupeze în figuri bine mascate, bine caracterisate și în acțiuni bine întocmite, el va fi iubit de cei-ce eugetă, va pironi în preajma scenei pe spectatorii inteligenți, va atrage pe cei-ce vreau basm și earăși basm și va plictisi pe plebeii intelectuali.

G. B. Duică.

Profile din teatru.

După ce amicul nostru, domnul George Bogdan-Duică, a primit să ne scrie câte o dare de seamă despre fiecare premisă a Teatrului Național din București, credem că-i binevenit să reproducem trei „Profile“ ale actorilor principali ai aceluia teatru. Aceste profile au fost publicate în „Revista Nouă“ din București. — Autorul lor este domnul D. D. Racoviță.

Manolescu.

Nu sciu dacă aplicarea naturală, vocațiunea, cum se țiece în teatru, e ceva real, sau numai o simplă vorbă, inventată ca să explice un rezultat final ce te minunează la un artist; — nu sciu earăși dacă așa numitul talent e un deposit, cu care unii oameni intră în lume. Poate-că totul, — vocațiune ori talent, — se datorește mai în urmă unui complex de împregiurări, care imprimă fatal o direcțiune gândurilor și activității cuiva, și

fără de care nici-unul, nici altul din acele frumoase și atrăgătoare cuvinte n'ar ave o valoare proprie. Se poate earăși ca adevărul să stea la mijloc: — o potrivă surprîndătoare între unele împregiurări și între însușirile organismului ce sînt chemate a influența și împinge pe calea desvoltării.

Ori-cum, Manolescu e un cas curios. Lipsit aproape de toate calitățile ce ar pute deștepta, la prima vedere, luarea aminte a unui ochi exercitat, se înscrie la cursul de declamațiune spre marea desperare a dlui Stefan Velescu, profesor și pe acea vreme. Slăbănog, brațe disproportionat de lungi, palme mari și butucoase, picioare întoarse înăuntru, aproape ca un z mai subțiat și culme a nenorocirii, peltic, puțin îngănat, — eată noul înscris ce pretine că vrea să se facă avocat. Să fi șoptit atunci cineva, că Manolescu avea să triumfe în Hamlet, de sigur ar fi fost privit într'un chip foarte ciudat. Chiar ați, când dl Velescu asistă la succesele ce elevul seu dela „Conservator“ își taie pe scena românească, fără voe și încă nedumerit își aduce aminte de năpastuitul de altădată. În acea înțită vesece, care provacă risul tuturor la început, era însă o hotărîre de muncă neștrămutată și o voință ce trecea cu mult măsura comună. Amîndouă aceste calități prețioase sînt menite totdeauna să dea rezultate mari, ori în ce direcție ar fi îndreptate; împregiurările s'au unit cu ele, ca se ne înzestreze Teatrul Național cu un artist de prima ordine.

Un prieten al seu de școală își pusese în minte să se facă avocat și numai așa îi intrase în cap idea, că un avocat trebeu să scie și declamațiunea; se înscrie dar' la conservator. Acest mare orator în perspectivă, introducînd în școală inovațiunea aca-

sultat, ca el, numai după ce s'a statorit între locotitorul Galției și între doi conducători ai partidului Rutenilor tineri transacționează, s'a alăturat la programul Rutenilor tineri formulat în conferință. Deputațiunea s'a despărțit cu declarațiunea, că partidul vechilor Ruteni își rezervă deplină libertate de acțiune față de alegerile la Reichsrath.

Episcopie română în Macedonia.

Scirea adusă mai zilele trecute de „Românul”, că guvernul român a început negocierile cu Poarta otomană pentru înființarea unei episcopii române, pare a se adevăra. „Kreuzzeitung” (Nr. 575 din Decembrie) publică sub titlul „O edițiune în cauza episcopilor macedoneni” la loc de frunte o corespondență din București, pe care credem de bine a o pune în traducere fidelă înaintea cititorilor noștri.

Și „Kreuzzeitung” scoate la iveală în această materie numele dlui Titu Maiorescu, actualul ministru de culte al României. Din parte-ne nu putem decât să ne bucurăm dacă junimistii, și îndeosebi dl. Titu Maiorescu, vor dovedi prin înființarea acestei episcopii, că intenționează a șterge impresiunea, produsă mai ales la noi, prin afacerea Mucic-Ghermanis.

Eată articolul lui „Kreuzzeitung”:

Ni-se scrie din București: Din izvor autentic primim raportul D-Voastre informațiunea, că guvernul român a făcut pașii necesari la sublima Poartă, ca din partea guvernului otoman să fie recunoscut un episcop greco-oriental de naționalitate română de căpetenie bisericească a „Românilor macedoneni”, din Macedonia vestică, întocmai așa precum s'a întâmplat lucrul și cu episcopii bulgari din Ochrida, Ueskub și Veles. Guvernul român crede a pute dobândi această concesiune din partea sublimiei Porții, fiind în pozițiunea, de a da Turciei anumite asigurări pe terenul militar față de eventuale tendințe agresive ale Rusiei. Este foarte probabil, ca această acțiune a României să fie bine vădută din partea austriacă, deoarece pentru interesele Austriei în Salonic treburile se fie de mare importanță, ca între Bosnia și numitul port dela Marea-Geică să se întărească elementul neutral român, care singur e în stare de a forma în Macedonia de mijloc părțile despărțitor natural între aspirațiunile exagerate ale Grecilor și Bulgarilor. Deasemenea așteaptă guvernul român un sprigin diplomatic și din partea Italiei, care de ani încoace se străduiește a scuti elementul român, înrudit cu cel italian, în contra tendințelor propagandiste ale Slavilor și Grecilor din giurul lor. Întreaga acțiune, care în prima linie este a se considera ca opera ministrului român de culte Maiorescu, pare a fi destul de bine pregătită, așa că în cercurile oficiale de aici succesul se consideră de asigurat.

sta, găsi pe Manolescu gata să fie de aceeași părere; — cu gândul curat de a se face avocat, eată că viitorul nostru artist se înscrie și el la conservator. Neluat în seamă cătra timp, Manolescu ese la iveală în chipul următor. De obicei, mai ales atunci, la clasa de declamațiune se inscriau leneșii de prin școale, mai nici unul nu învăța cu tot dinadinsul mult-puținul ce i-se da să învețe, așa că din cauza nesciinței unora, din cauza lipsei altora dela curs, adese ori se întâmpla să n'abă cîne da replica celui examinat. Neconținut fără cea mai mică sfielă, Manolescu răspundea: „eu domnule” la întrebarea profesorului: „cine scie bucată?” Astfel ajunse să îndeplinească regulat funcțiunea aceasta față de toți camarazi săi; învățând buchiile altora, că lui nici nu se găndia cineva să-i deie vre-o scenă, posedă în cele din urmă întreg repertoriul conservatorului.

Dela o vreme această aplicare încordată atrase băgarea de seamă a profesorului, care începea să vadă, că elevul pus după ușa nu era numai un automat valoros, ci mai avea și oare-care siguranță în ce spunea, nu-i lipsea accentul, varia intonațiunile. Pe nesimțite începuse să se bucare de considerațiunea profesorului, de stima camaraziilor, până când la examenul primului an (1871—1872) reuși atât de bine, încât repozatul Bollic și trecu numele cu mari laude în darea sa de seamă. Fără să bănuiească măcar ceva, tatăl lui Manolescu, abonat la „Trompeta Carpaților”, citi înspăimântat numele fiului său printre premianții clasei de declamațiune a conservatorului. Într-o clipă trecu atunci prin mintea bietului părinte jocurile de odinioară ale lui Manolescu, copil, și aduce măchit trebui să recunoască o legătură între acele jocuri și calea, pe care apucase acum. Nu atât prejudețiul, pe care a făcut cătra timp din meseria de actor ceva înjosit, cât dreapta judecată și grija luminată a ori-cărui părinte

Este prea firesc însă, ca aceste pretențiuni din partea României, patriarhul ecumenic să-i facă opoziție fâșie, și chiar de pe acum putem presupune cu oare-care siguritate, că cu toată prevenirea ce Poarta a dovedit în timpul din urmă, patriarhul nu va ceda. El nu se va îndestulă cu aceea, ca guvernul să-i recunoască de nou drepturile de mai înainte asupra afacerilor școlare, asupra corporațiunilor comunale și în privința jurisdicțiunii asupra clerului, ci el pune în primul plan egemonia sa politică asupra tuturor creștinilor ortodoxi din Turcia și cere dela Poartă promisiunea hotărâtă, că în viitor nu se vor mai institui nicăieri în Macedonia episcopi neelini. Guvernul României are deplină conștiință despre aceste greutăți, și în cercurile conservative ale țerii, al căror sânge e foarte amestecat cu sânge grecesc, s'au și ivit curente, cu tendența, de a nu crea patriarhului și elementului elin destul de strimtorat în Macedonia și mai mari greutăți; conservatorii reformisti însă, care acum sub conducerea junimistilor au rolul deciziilor în cabinet, puseră aceste considerațiuni sentimentale filelenice la o parte. Ei sciu foarte bine, că dorințele naționale ale Românilor, care nu numai în Transilvania, ci și în Macedonia voesc să vadă conservată naționalitatea celor de un sânge cu dinșii, nu pot rămâne și mai departe cu totul desconsiderate de guvern, dacă nu voesc să deie în mână opoziției liberale și radicale un comod și totodată eficace mijloc de agitațiune. Și deoarece guvernul este prea determinat a îngrijii, ca năsuințele naționaliste ale Românilor atât față cu Austria, cât și față cu Turcia să conserve caracterul de deservire leal și să nu degenereze în un fel de irredentism, el sperează a fi sigur în această privință și de bunăvoința ligei de pace a marilor puteri europene. Și dacă guvernul acum vine în fața Porții cu pretenșiunea amintită mai sus, aceasta nici-decât nu are să însemne o înaintare agresivă în contra potestății de stat a Sultanului, ci România dorește prin aceasta numai să ajungă la delăturarea unei stări aproape anarhice în Macedonia. ceea-ce zace tot atât de mult în interesul de stat al stăpânirii turcesci, cât și în acela al Macedo-Românilor. O intensivă propagandă școlară română lucrează de un deceniu încoace în districtele dela Pind cu expresia autorizare a Porții, și din București se trimite pe fiecare an sume considerabile pentru subvenționarea unui foarte însemnat număr de institute școlare de acolo. Chiar și mulți preoți români își desvoaltă acolo activitatea lor, le lipsese însă până acum autorizarea din partea statului și centrul spiritual, care numai prin

ce se uita cu drag la viitorul copiilor săi, strigară bătrânului, că trebuie să-l abată din drum cu crice-prec. Îl chiamă lungă dînsul și, cu vorbă bună, arătându-i partea rea a meseriei ce voia să îmbrățișeze, se silia a-l face să înțeleagă tot rîul ce ar rezulta pentru dînsul de nu-și va vedea cu lare aminte de învățătură. La toate întrebările, când blânde, când severe ale tatălui său, Manolescu ținea una și bună: — „Mă fac avocat și trebuie să învăț declamațiunea!” Vorbă audită dela altul, pe care o spunea acum de bună credință, dar care mai târziu, de ne-memorate-ori, i-a servit drept mască bună, când era certat și pedepsit acasă! Fie atracțiune pentru studiul artei dramatice, fie repulsiune pentru studiile celelalte, din acest minut Manolescu e cuprins cu deservire de frigiditate teatrală și nici o putere, dela aceea a tatălui său până la puterea parchetului pus mai târziu pe urma lui, nu-l putu opri de a fi ce este astăzi! Un șir de ani, viețuă la Manolescu e o neîntreruptă serie de certe și de împăcăciuni cu părinții, a căror dragoste era lesne înșelată cu o vorbă, cu o făgăduială. În timpul acesta el urma cursul la conservator, obținea premii în toți anii și, ars de dorința de a juca, nu aștepta terminarea elaselor, — adică nici un elev, fie bun, fie prost, nu aștepta nici sfîrșitul primului an, — și joacă la Bossel, în beneficiul camaradei sale mai mare, Dăneasca, pe Bonifaciu din „Doi Surzi” și dăce marșul de Bolintineanu — joacă apoi la Ateneu, în beneficiul său și al lui Mateescu, — care de pe atunci avea darul să vîndă lesne bilete, — joacă „Sorul unui ginevr”, marea scenă dintre tată și fiu din „Bastardul” și „Un poet” romantic al lui Millo, pe care toată ființa ce a trecut prin conservator îl scie de sigur. A doua dînsul el Velescu vede pe Millo întrînd la cursul său și cîntînd cu ochii prin bănci. (Va urma.)

instituirea unui episcop român s'ar pute crea. Învățătorii și preoții români, care funcționează pe acolo, prin pozițiunea privilegiată, care o ocupă preoțimea elină, sînt în ochii populațiunii degradați la rolul de agenți politici, și prin rivalitățile și intrigile reciproce nu numai că se zădărnicesc lucrarea culturală, ci se produc aproape dîlnice conflicte, ba chiar ciocniri sîngeroase pentru posesiunea școalelor și bisericilor. Sînt și aici tot aceleași gravamine, cărora dl Stambuloff li-a dat expresiune în cunoscuta sa notă către Poartă, și care atît din partea Porții, cât și din partea reprezentanților mai tuturor puterilor au fost recunoscute de îndreptățite.

Dacă însă cu toate aceste cineva ar face obiecțiunea, că desfașurarea dorințelor române în cestiunea macedoneană ar fi prematură, deoarece ar înăspri actuala crîșă bisericească în Turcia, i-s'ar putea bine răspunde, că o deslegare organică a acestei cestiuni, fără îndoială grele, se poate face mult mai cu înlesnire, dacă la dînsa vor participa toate națiunile interesate și dacă nu va fi lăsată numai la discrețiunea Grecilor și a Bulgarilor.

În România cu drept cuvînt i-s'ar imputa guvernului că o gravă lipsire dela datorința sa, dacă această potrivit ocaziune, de a întreprinde ceva în favoarea Românilor din Macedonia, ar fi lăsat-o cu totul nefolosită.

Scene drăgălașe din parlamentul maghiar.

Desbaterea despre fabrica de arme a decurs până acum în patru ședințe fără-ca să se poată vedea încă sfîrșitul. „Neue Freie Presse”, organ altcum destul de maghiarofil, constată, că discuțiunea se susține din partea opoziției cu amărăciune și patimă, precum s'a observat numai în zilele cele mai rele ale desbaterii legii militare, și astăzi desbaterea câte-odată a devenit o ceartă atît de înveninată, precum numai arare-ori s'a putut observa chiar și în locul acesta, unde isbucniri pătimate nu sînt tocmai nise aparițiuni neobișnuite. Eată unele scene „parlamentare maghiare”.

„Ministrul de honveți baron Fejérváry: Numai pentru câteva momente m'as ruga de paciența onorabile case. (Sgomot mare.) Îmi pare foarte rău, însă sînt silit a respinge în modul cel mai hotărît o declarațiune a deputatului contele Stefan Károlyi. (Se audim! Se audim!) Stimatului domn deputat îi place a dice, că eu aș pute fi de acord cu trimiterea unei comisiuni de investigație, ca prin aceasta să liniștesc pe fiecare cetățean onorabil. — Contele Stefan Károlyi: Aceasta nu am dîs-o. (Sgomot mare.) — Ministrul de honveți baron Fejérváry (continuînd): Mă rog de iertare, cuvintele 'mi-le-am notat acurât. (Sgomot colosal. Strigăte în stînga extremă: „Așa ar fi și fost corect.”) Mă rog a desmîni declarațiunea, atunci nu vorbesc mai departe. (Sgomot continuativ. Răsuară fel de fel de întrepreri, care nu se pot înțelege la tribuna.) Recerc pe domnul deputat contele Stefan Károlyi aici înaintea întregii case să declare aceea ce a dîs. (Aprobări în dreapta. Sgomot mare pe băncile opozițiunii.) Despre aceasta îmi sînt mie însumi vinovat. (Sgomot lung în stînga.) — Deputatul Geza Polónyi: Întreb pe domnul președinte, că are undeva drept vre-un deputat sau ministru a cere, ca un deputat să-i repeteze vorbirea? — Președintele: Cred, că despre aceea nu poate fi vorba, ca cineva să fie silit a-și repeta cuvîntarea... Deoarece dl deputat a declarat după cuvintele dlui ministru, că n'a dîs aceasta, este firesc lucru, că în această și presupunerea, ca-și-cînd ar fi dîs-o. (Aprobări generale.) Dacă însă dl deputat, fiind provocat vrea să repete cuvîntarea sa din voința sa proprie, dînsul e îndreptățit la aceasta. Dar nu poate fi silit. (Aprobări.) — Deputatul contele Stefan Károlyi: Repet ce am dîs. Cred că domnul ministru de honveți se referă la pasagiul, în care am vorbit despre buna cuvîntă. Eu am dîs următoarele. „Eu n'am dîs aceasta ca om de partid, ci ca cetățean ce cugetă cuvințios”. Drept aceea cuvîntul „bunăvoință” l'am aplicat la mine însumi, și pe mine însumi doar pot să mă respectez drept om cuvințios. (Aprobări furtunoase în stînga, mare mișcare în dreapta.) Asigurez pe dl ministru, că dacă aș fi avut și numai pe departe o intenție vătămătoare, eu aș fi repetat vătămarea de trei ori și de deice-ori, dar n'am avut-o. Ba, am adăugat chiar, că toate le țin de incredibile de căte a fost învinovățit. Ministrul de honveți: Deoarece deputatul declara, că nu ca om de partid, ci ca om de bunăcuviință a provocat pe ministrul să aștearnă actele, urmează că ministrul nu e

om de bunăcuviință, dacă nu o face aceasta. Aceasta o resping cu toată hotărîrea.

Altă scenă mai nouă: Dep. Eötvös dice: „Noi poftim din punct de vedere al unei cuvințe... Ministrul de honveți: „Dela deputatul acesta nu primesc nici o lecție despre buna cuvîntă”. (Larmă asurzitoare. „Președintele se-l chieime pe ministru la ordine! Larmă neconținută în stînga. Eötvös: „Deoarece ministrul stă în fața deputatului, recere pe președinte să deie explicație, dacă ministrul a dîs cuvintele acele sau ba?” Dep. Csányi: „Aici nu șed cătane, du-te D-Ta la Viena să comandezi!” (Larmă colosală.) Contele Károlyi: „Placă, domnule președinte, de a chieime pe ministrul la ordine!” Ministrul de honveți: „Am dîs-o, dar n'am vrut să vătăm, dacă și deputatul declară, că și dînsul n'a vrut să vătăm.” (Larmă grozavă în stînga.)

„Die Hochzeit von Valeni” în Cluj.

Primim următoarea scrisoare, căreia cu plăcere îi dăm loc:

Mult onorate del redactor!

După-cum vedeți din Nrii 279 și 281 ex 90 ai lui „Erdélyi Híradó”, tineretul român din Cluj a fost insultat în un mod, care trece peste marginele bunei cuvințe și ale regulilor sociale. Subscriții, care sîntem cu numele amintiți în foaia de sus, ni-am ținut de datorință a-l provoca pe redactorul foii Iosif Korbuly a-și retrage termenii neonesti și cu un cuvînt tot articolul, după-ce ne vătămă adînc, sau la cas dacă nu ar voi a face aceasta, a ne nămi autorul. Redactorul la aceasta a răspuns, că nu va revoca nimic și deși nu el a scris articolul, el ia toată responsabilitatea asupra sa. În urma aceasta delegații noștri i-au prezentat declararea aci alăturată *), dar redactorul aceasta, care a avut menirea de a contrapondera toate asertele nefundate și neadeverate, nu a voit a o primi spre publicare precum e, ci numai prelîngă comentariu din partea sa. Deci dar subscriții voind a da expresiune protestului solemn tot pe aceea cale, pe care s'a făcut insulta, prin aceasta Vă rugăm a da loc, publicînd și contextual original unguresc, următoarei:

Declarațiuni:

Subscriții civi universitari români cu toate drepturile prin aceasta respingem cu cea mai profundă indignațiune tot conținutul articolelor din Nrii 279 și 281 ex 1890 ai lui „Erdélyi Híradó” încât privește piesa: „A Valeni nász” și-l declarăm de o calumnie tendențioasă. Totodată constatăm solemn, că ce s'a întâmplat în 5 Decembrie 1890 înaintea de reprezentarea piesei „Valeni nász” n'a fost îndreptat nici în contra națiunii maghiare, nici a publicului teatral maghiar de atunci seara, nici în special în contra teatrului sau a așezămintelor lui, fără exclusiv numai contra tendinței și țintei piesei „Valeni nász”, care deja anterior a fost cunoscută atît în contextual ei necorect și daunăcios, cât și în aprecierea ei și care conține în sine o insultă contra neamului nostru.

Cluj, în 9/XII 1890.

Cu deosebită stimă:

Nicolau Bogdan m. p., Văteriu Abui m. p., Alexandru Bohățel m. p., Ioan Niccoară m. p., Nicolau Bobeș m. p., I. Radu m. p.

Iubileul Ateneului român din București.

În zilele de 24 și 25 Noemvrie s'a sărbat în București iubileul de 25 de ani al Ateneului român. În ziua de 24 Noemvrie festivitatea a decurs în modul următor:

Când intrară regele și principele moștenitor, musica militară întonă imnul național. Apoi dl președinte N. Crețulescu deschise ședința printr'un scurt discurs, după care dete cuvîntul dlui Urechia. Dl V. A. Urechia citi un interesant raport, în care făcu o dare de seamă amănunțită a activității Ateneului român dela fundarea sa în 1865 și până astăzi. D-sa arată toate peripeziile prin care a trecut această instituțiune, luptele ce a avut să poarte, pedecile ce a întălnit în drum, până când în fine și-a văduț existența asigurat și cristalizată în mărețul templu, care e cea mai frumoasă podoabă a capitalei.

După aceea se dete cuvîntul pe rînd delegaților diferitelor atenee din țeară. Dl M. Seulescu deschise această serie, vorbind în numele celui mai vechiu ateneu provincial, ateneul din Craiova, fundat în 1882. Apoi dl Beloescu salută metropola bucureseană din

*) Nyilatkozat. Az „Erdélyi Híradó” idej 279 és 281-ik számán „Valeni nász”, „Botrányhossok” és „Botrány a színházban” című közleményei nem felelnek meg a valóságnak, sőt az igaz tényeket még el is fordítik s azonkívül még nagy foku tájékozatlanságot is árulnak el, de sértik a társadalmi illetet, tisztességet és szokásokat is.

„Ezért azokat egész ünnepélyességgel ezennel visszautasítjuk a szerzőre kit egyzszeresint tendencios és rosszaka atul rágalmozónak nyilvánítunk.

Atu érdeklelt kolozsvári román fiatalok.

partea ateneului din Bérhad, fundat în 1885. Dl St. C. Ioan, profesor la liceul din Focșani, arătă activitatea ateneului din acel oraș dela fundarea lui în 1888 și până aci. Dl colonel Magheru citi un raport în numele ateneului din Botoșani, fundat în 1889. În fine seria se închide de dl C. Enescu, profesor din Ploiesti, care spuse, că în acel oraș se începuseră conferințe acum 17 ani, dar s'au întrerupt, ear' ateneu cu existență regulată s'a fundat numai în 1889 decătră membrii corpului didactic din Prahova.

Apoi dl C. Exarcu răspunse tuturor delegaților, mulțumind colegilor lor din deosebite orașe pentru siliința ce și-au dat în decursul existenței institutelor lor, îndemnându-i să meargă înaintea cu același foc și cu aceeași dragoste.

După aceasta se puse peatra comemorativă și se semnă documentul pentru iubileu.

Duminecă în 25 Noemvrie ședința s'a deschis la 2 oare și jumătate cu venirea M. S. regelui și a moștenitorului. Domnul președinte Crețulescu dete cuvîntul dlui G. Ionescu-Gion, care citi conferința sa intitulată: „Cum vorbim?”

D-sa ia firul istoriei limbii noastre cam din timpul domniei Fanariilor și caracterizează această perioadă a dezvoltării limbii până în primele decenii ale secolului XIX. prin frasa: Fu un timp, când se vorbea românește fără nici o vorbă românească.

Când națiunea română se deșteaptă, sau mai bine dîcînd, cu începerea perioadei de renaștere ajutată de școala de preste munți, al cărei centru era Blajul, căruia un poet îi dicea următoarele versuri:

Leagănele de sciință
Și de simțuri naționale,
Blajule, tu locuiești
Geniului gînte tale!

atunci luptătorii acestei reînvieri politice și literare ridicară stindardul unei reacțiuni împotriva străinismelor în limba română.

Ca operă de luptă, lucrarea lor a fost tendențioasă și deosebitele curente ce se produsă erau extreme, exagerate și cu totul artificiale. Unii voiau să ne facă a vorbi o limbă italiană curată, carturarească, o *lingua toscana în bocca romana*; alții ne cioplia limba după calapodul clasicismului voiau cu orice chip să ne facă nise Vergiliani.

Și ca exemplu de încercări ridicole ale școalei latinesci citează numirile ce dădau chibriturilor și batistelor, chibritul se numia: un de părete frecător; batista: un nasuflute.

Față cu această mișcare s'a produs o altă școală cu totul extremă, care căuta să scoată materialul limbistic din bucoavne și din hrisoave.

Toate aceste porniri, laudabile poate, — dacă judecăm intențiunea, care le-a produs, — au căduț, pentru-că au fost creațiuni absolute artificiale și nu s'au întemeiat pe vorbirea poporului, căci poporul face limba după legile sale inconștiente, ear' nu academiile și dicționarele.

Dl Ionescu vorbește apoi de viețuă cuvintelor, spunînd că ele se nasc, trăesc și mor, ca și generațiunile, că sînt legate cu ideile ce exprimă și că atunci, când se schimbă și ideile, modul de a vedea, de a cutega, se schimbă și vorbele. Amintesc în acest sens cunoscutele versuri ale lui Horațiu din arta poetică:

„Ut silvae foliis pronos mutantur in annos”,
„Prima cadunt; ita verborum vetus interit aeta”

„E. juvenum ritu fleret modo nata vigentque”.

După aceea critică mania franțozismelor, pe care o numesc: „microbul franțozismelor”, spunînd, că ori-unde te întorci, pe uliță, la cameră, la tribunale, în armată, pretutindeni limba e schimonosită, împreună cu vorbe franceze, cu expresiuni întregi.

Acastă observațiune severă dar' dreaptă, făcută de dl Ionescu-Gion, mi-a adus în minte fără voe proverbul român: Fă ce dice popa, ear' nu ce face el.

În fine dl Gion încheie spunînd, că adevărata limbă românească e la popor; că la el găsim și creațiuni de cuvinte nouă, și expresiuni plastice și energice.

„Pentru românism”, dice dl Gion sfîrșind, „pentru românism în tot și în toate au lucrat în Ateneu bătrânii și ni-au lăsat nouă, celor tineri, locul de onoare”.

Și, se înțelege, făgăduiesc, că vor fi demni urmași ai înaintașilor lor.

După dl Gion își desvoaltă conferința dl Alexandru Giuvăra, vorbind „Despre traiul nostru”.

Dacă un străin, dice d-sa începînd, ar veni în capitală, ar vedea monumentele, edificiile, instituțiunile dintr'însa, ar dice de sigur, că țeara noastră este una din cele mai civilizate ale Europei. Și dacă tot acea străin ar fi dus într'un sat aproape de această strălucită capitală, la Otopeni spre pildă, vîdînd starea satelor noastre, ar dice, că sîntem un popor de pe treapta cea mai de jos a dezvoltării sociale. (Va urma.)

Sibiin, Noemvrie 1890.

Piata-mare Nr. 18.

Neguțătorie de vestminte

Neguțătorie de vestminte

Cu distins respect

ISAC ASCHER.

Piata-mare Nr. 18.

Toate obiectele se dau și în rate săptămânale.

Cel mai bun praf de dinți

e fără îndoială

„Praful antiseptic“

compus de specialistul în boale de gură și dinți

Dr. Ioan Cuparescu.

efectul conservator de dinți și curățător al gurii al acestui praș
 îl completează

„Elixirul antiseptic Dr. Cuparescu“.

Ambele aceste sînt remedii sigure în contra dinților stricați, precum și profilactice contra

tuturor morburilor gurii.

Prețul pentru o sticlă de „elixir antiseptic“ și o cutie de „praf dentifriciu antiseptic“ face laolaltă **1 fl. 40 cr.** v. a.

Se comandă **n u m a i** dela inventorul:

Dentist Dr. Ioan Cuparescu,

Viena, I. Schottengasse 3. (Mölkerehof).
Nota: Pentru provincie comande mai mici de două sticle

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octombrie 1890.

Budapesta—Predeal					Predeal—Budapesta					Budapesta—Arad—Teiuș					Teiuș—Arad—Budapesta					Copșa-mică—Sibiiu				
	Tren acelerat	Tren acelerat	Tren de pocănos	Tren de pocănos		Tren acelerat	Tren de pocănos	Tren acelerat	Tren de pocănos		Tren acelerat	Tren de pocănos	Tren de pocănos		Tren acelerat	Tren de pocănos	Tren de pocănos		Tren acelerat	Tren de pocănos	Tren de pocănos			
Viena	3.25	8.—	10.50		București	7.35			4.45	Viena	8.—	10.50	3.25	Teiuș	12.59	4.51		Copșa-mică	4.05	10.47	7.10			
Budapesta	9.25	2.—	7.35	6.10	Predeal	1.08	5.35		9.12	Budapesta	2.—	8.15	9.40	Alba-Iulia	1.39	5.27		Șeica-mare	4.35	11.17	7.45			
Szolnok	11.22	4.05	11.07	9.28	Timiș	1.87	6.19		9.41	Szolnok	4.20	11.18	1.02	Vințul-de-jos	1.56	5.44		Loameș	5.16	11.58	8.27			
P-Ladány	1.07	5.46	1.20	11.38	Brașov	2.13	7.21		10.17	Arad	8.10	3.50	5.27	Jibot	2.23	6.06		Ocna	5.47	12.29	8.59			
Oradea-mare	2.24	7.01	3.02	1.51		2.43	4.00		10.32	Glogovaț	2.20	4.10	5.50	Orăștie	2.49	6.28		Sibiiu	6.10	12.52	9.25			
Mező-Telegd	2.32	7.11	3.09	2.06	Feldioara	3.12	4.14		11.18	Gyorok	3.05	4.46	6.24	Simeria (Piski)	3.37	6.56								
Rév	3.02	7.41	3.48	2.46	Apatia	3.32	5.20		11.30	Pauliș	3.23	4.58	6.38	Branicea	3.53	7.26		Sibiiu	7.35	4.34	9.50			
Bratca	3.33	8.16	4.31	3.40	Agostonfalva	3.47	5.47		11.51	Radna-Lipova	5.16	6.52		Ilia	4.18	7.48		Ocna	8.02	4.58	10.14			
Bucia			4.54	4.03	Homorod	4.20	6.35		12.27	Conop	5.38	7.17		Gurasada	4.43	8.10		Loameș	8.30	5.25	10.40			
Ciucia	4.26	9.05	5.14	4.25	Hașfalău	5.25	8.12		1.35	Bérvava	5.53	7.33		Zam	4.53	8.20		Șeica-mare	9.05	5.55	11.10			
Huedin	4.58	9.35	5.40	4.51	Sighișoara	5.45	8.47		1.59	Soborșin	6.33	8.20		Soborșin	5.21	8.48		Copșa-mică	9.34	6.20	11.30			
Stana			6.22	5.32	Elisabetopol	6.12	9.29		2.32	Zam	6.58	8.49		Conop	5.56	9.17								
Aghiriș			6.38	5.49	Mediaș	6.33	10.10		2.59	Gurasada	7.22	9.16		Radna-Lipova	7.02	10.09		Cucerdea—Oșorheiu—Regh.-săs.						
Ghirbău			6.59	6.17	Copșa-mică	6.46	10.32		3.13	Ilia	7.38	9.32		Pauliș	5.49	7.36	10.88							
Nădășel	5.49		7.11	6.28	Micășasa	6.48	10.42	11.47	3.18	Branicea	7.58	9.51		Gyorok	6.06	7.50	10.51	Cucerdea	2.55	8.20	2.50			
Cluj	6.02	10.35	7.24	6.44	Blaj	7.22	11.37	12.32	4.03	Deva	8.14	10.18		Glogovaț	6.24	8.03	11.03	Cheta	3.25	8.53	3.20			
Apahida	6.12	11.02	7.39	7.04	Crăciunel	7.51	11.52	12.44	4.14	Simeria (Piski)	8.43	10.44		Arad	6.53	8.26	11.27	Ludoș	3.41	9.11	3.42			
Ghiriș	7.30	12.42	7.59	7.04	Teiuș	7.58	12.23	1.06	4.36	Jibot	9.12	11.14		Szolnok	7.06	8.38	11.38	M-Bogat	3.56	9.39	3.57			
Cucerdea	7.55	1.18	9.48	11.19	Aiud	8.15	1.50	1.54	5.24	Vințul-de-jos	9.34	11.39		Alba-Iulia	7.45	9.05	12.10	Cipeu-Iernut	4.33	10.18	4.34			
Uioara	1.25	9.56	11.27		Vințul-de-sus	2.20	2.16	5.45		Teiuș	9.56	12.25	4.47	Budapesta	11.51	2.25	4.47	Kereľ-Sz.-Pál	4.48	10.34	4.43			
Vințul-de-sus	1.33	10.09	11.35		Uioara	2.28	2.23	5.51		Alba-Iulia	10.17	12.26		Viena	1.55	5.50	7.45	Nireșteu	5.11	10.68	5.12			
Aiud	8.21	1.55	10.22	12.02	Cucerdea	8.45	2.46	2.39	6.08	Teiuș	10.44	12.58			7.20	1.40	6.05	Oșorheiu	5.30	11.17	5.31			
Teiuș	8.37	2.14	10.39	12.26	Aghiriș	9.16	3.33	3.15	6.72	Simeria (Piski)—Petroșeni				Petroșeni—Simeria (Piski)				Reghinul.-săs.	5.46		5.46			
	8.42	2.24	10.57	1.18	Apahida		5.28	4.32	7.52	Simeria	7.17	11.28	3.50	Petroșeni	6.05	10.42	4.03							
Crăciunel		2.49	11.20	1.54	Cluj	10.36	6.05	4.53	8.10	Streiu	7.54	12.12	4.32	Banița	6.45	11.23	4.49	Reghinul.-săs.		8.25	8.15			
Blaj	9.14	3.02	11.36	2.11	Nădășel	10.48	6.26	5.32	8.30	Hateg	8.45	1.08	5.20	Crivadia	7.26	11.57	5.24	Oșorheiu	7.24	5.54	10.20			
Micășasa	3.33	12.04	2.49				6.42	5.48		Pui	9.39	2.03	6.15	Pui	8.07	12.33	6.04	Nireșteu	7.44	6.14	10.33			
Copșa-mică	9.49	3.48	12.28	3.23	Ghirbău		6.58		9.05	Crivadia	2.51	2.51	7.03	Hateg	8.51	1.19	6.43	Kereľ-Sz.-Pál	8.07	6.87	11.03			
Mediaș	10.07		12.39	3.48	Aghiriș		7.24	6.11	9.19	Banița	11.26	3.30	7.28	Streiu	9.41	2.09	7.28	Cipeu-Iernut	8.29	6.58	11.28			
Elisabetopol	10.30		1.08	4.27	Stana		7.47		9.43	Petroșeni	12.—	4.02	8.15	Simeria	10.20	2.47	8.—	M-Bogat	9.02	7.28	11.53			
Sighișoara	11.06		1.50	5.39	Huedin	12.01	8.27	6.43	10.02	Arad—Timișoara				Timișoara—Arad				Ludoș	9.35	7.41	12.00			
Hașfalău	11.21		2.06	6.02	Ciucia	12.31	8.49	7.12	10.41	Arad	6.41	12.20	9.10	Timișoara	7.20	3.30	8.15	Cheta	9.51	7.57	12.25			
Homorod	12.37		3.20	7.51	Bucia		9.08		10.56	Aradul-nou	7.09	12.44	9.22	Sân-Andreiu	7.09	3.16	7.59	Cucerdea	10.23	8.25	12.50			
Agostonfalva			3.56	8.36	Bratca		9.28		11.18	Németh-Ságh	7.31	1.09	9.41	Mercuzifalva	6.51	2.43	7.25							
Apatia	1.26		4.19	9.10	Mező-Telegd	1.10	10.04	7.51	11.32	Vinga	7.58	1.37	10.01	Orczifalva	6.35	2.26	7.04							
Feldioara	1.47		4.44	9.44	Oradea-mare	1.86	10.41	8.17	12.07	Orczifalva	8.14	1.54	10.14	Vinga	6.17	1.59	6.37							
Brașov	2.23		5.20	10.31		2.01	11.06	8.42	12.41	Mercuzifalva	8.29	2.10	10.26	Németh-Ságh	6.05	1.39	6.18							
	2.33		5.30	12.23	P. Ladány	2.08	1.19	8.47	1.09	Sân-Andreiu	8.45	2.27	10.39	Aradul-nou	5.50	1.21	5.55							
Timiș	3.15			1.37	Szolnok	3.31	3.31	10.09	3.03	Timișoara	9.08	2.53	10.58	Arad	5.30	12.35	5.25							
Predeal	3.47			2.22	Budapesta	5.11	6.35	11.51	5.10									Simeria (Piski)	11.05	8.36				
București	9.30		11.45		Viena	7.15	6.50	1.55	8.15	Ghiriș—Turda				Turda—Ghiriș				Cerna	11.26	8.55				
						1.40	3.—	7.20	6.05	Ghiriș	7.40	10.50	3.50	9.30	Turda	6.05	9.40	2.40	Hunedoara	11.55	9.28			
										Turda	8.—	11.10	4.10	9.10	Ghiriș	6.25	10.—	3.—						
Murêș-Ludos—Bistrița					Bistrița—Murêș-Ludos					Sighișoara—Odorheiu					Odorheiu—Sighișoara					Hunedoara—Simeria (Piski)				
Murêș-Ludos			4.—		Bistrița				1.16	Sighișoara		5.—	11.25	Odorheiu				8.40	2.45	Hunedoara		6.—	2.10	
Țagu-Budatelic			7.07		Țagu-Budatelic				4.15	Odorheiu		7.49	1.50	Sighișoara				10.52	5.28	Cerna		6.26	2.40	
Bistrița			9.59		Murêș-Ludos				7.21										Simeria		6.45	3.—		
Nota: Numerii încadrați cu linii groase înseamnă carele de noapte.																								